

מי שהיה פרק תשיעי פסחים

ציז.

עין משפט
נר מצוה

א [מ״י פ״ד מהל' פסולי
המוקדשין הל"ן]:
ב מ״י פ״ד מהל'
ק"פ הלכה ז:
ג מ״י פ״ד מהל' פסולי
המוקדשין הלכה ח:
ד שם הלכה ט:

רבינו חננאל

ואסיקטא אלע לאו שמעצ
קודם חשיטה וחמיר
קודם חשיטה קאר אמעט
לה הגג אלע קרבה.
יחידא כלומר הנמצא
יחידא שמענין הדמנצא
אחר חשיטת הפסח והוא
דורש שלמים וכן ומתורת.
אבל הנמצא קודם חשיטה
אין קרב אל הוא לה
מתורת יחידתא רובה.
אמר שמואל כל שבחטא
מזה פסחא קרב שלמים
כל שבחטא ריעת שלמים
נמי ריעה, ואחיקר עליה
דור וספק איה חטאת
שעברה שנתה לדריעה
אלא דאמר ר' אבהו ב' במתנה
רואין כאלו מנחה בבית
הקדושת ורובתה, ואילו פסח
שעברה שנתו קרב שלמים,
ותניא שש לבית פסח
לאיהי, ששאוה אומר א
פסח לבית פסח שעברה
שנתו ושלמים הבאים
וכי'. ושנינו כי קאמר
שמואל כל שבחטא קרב
בפסח נמי ריעה באבדורן

ומצאנו, ובא בחייון לנו
שבעברה שנתנו ונדחו אל
אמר שמואל. ובאברך מי
מישכח את דשמואל,
הוא אברה בשעת הפרשת
אחרת, לדברנו אע"פ
שנמצאת הראשונה לדעה
הזאת. דנתן בתמורה וברא
הפרשיש שחטו אברה
ותפרש שחטו תחתיה
ונמצאת הראשונה לה
שתי עמודות תמימות
היו. ויריבין מנה מנצח
אחר שנחפרו בעלים
מהם, מכלל שאם נמצאת
השני שחיפרו בעלים
ודעה. ואלו בפסח היכא
רצתו נמצא אחר (הפסח)
[דאברה] שחיפרו בעלים
שלימים. ושנינו שמואל
כברא סבירא ליה א'
ואמר בשמעתו דקמי
הא שחיפרו בעה. והא
דמאמר ר' יוחנן עלה א'
לך פסח שחיפרו בעלים
אם שנמצא אחר שחיפרו,
מכלל שחיפרו בעה.
מכלל דשמואל סבר חצות
שמואל עלה שחיפרו. ודמינו
שנמצא כרב' ש"ל אברה
בשעת הפרשה
אברה. והוי כל בשר
לחי מה, דקמי בשר
בפסח מותר ושניה
פסח דרב' רבי, ואלו
סתם שאבר נמצא דקמי
חצות רעה. ודמינו אברה
באברה היא, כדברא דאמר
בתמורה בתחלה ש"ל אבר
כרב אברה לילה לא
שמה אברה. ודמינו
אמרין חסא א' וחי רעה
לך הכי מכתה לך

(א) נראה דג"י אחרת הי' לרצונו בגמ' והי' גורס שתי הלשונות דאיתא כאן ולהלן עמוד ב' הכל בלשון א' ועי'.

אֵילֵי מֵאָה שְׁנֵמֶצֵא קוֹדֶם שְׁחִיטָה וְחִמְרָד בּוֹ קוֹדֶם שְׁחִיטָה פְּשִׁיטָה
 כְּמֵה לִי קִרְאָה. וְאִשְׁרֵי דִקְתָּנִי לִיֹּה בְּחִמְרִי לֹא־שִׁמְעִין
 לְדִלְיָא תַּמּוּדָה דְּלֹא קִרְבָּה מִ"מ לֹא אִיזְטְרִיד לְהִכִּי:
פְּשִׁיטָה. הִשְׁתָּא לֹא שִׁיךְ לְשׁוּי דִּקְרָא אִסְמַכְתָּא צַעֲלָמָא דְּשִׁמְי
 לְעִיל דְּלֹאם כֵּן קִרְבָּה לְמֹאֵי אִתָּא:
אֵילֵי מֵאָה שְׁנֵמֶצֵא קוֹדֶם שְׁחִיטָה. תַּלְמוּד לִזְמַר יְהוָה

הפסח קריבה היכי
קודם שחיטה והמיר
א למה לי קרא אלא
יטה והמיר בו אחר
תיובתא אמר שמואל
סח קרב שלמים וכל
נמי רועה ורבי יוחנן
שלמים אלא שנמצא
שחיטה לא מחריב

תימה ללישנא קמא מאי
מקשה אבי לרבה מהך דרבייטא והלא
סיפא מסייעתא לו דהדיא דממיק
השתא חזו תימה לומר שלא ידע אבי
סיפא דרבייטתא דמקשי מינה:^ו
אמר שמואל ב^ו שבחמטא מתה
בו. שמואל כרבי זירא סבר
דאמר תלות קרב מדאורי^ו יוחנן אר
הפסח קרב שלמים אלא שנמצא אחר
שחיטה והכי^ו [דיקן] לקמן:

ובצֵלָא הוא והרי ב'ו'. תימה
דפרץ אסיפא דמילתיה
דכל שצטונתא רועה וארישא נמי
איכא למיפדך דהא דמורת חטאת
ט[אן] שמתו צעליה דלמיתיה אולא
ואלו בפסח אמרי' במתני' דתמורת
הפסח רועה אס המיר קודם חלות
דקציעה חלות וכן מתו צעליה אמר
לקמן דאי מת קודם חלות דקציעה
חלות: **רואין** אותה באילו היא
בבית הקברות. נקט ה'י משום
דלמיתיה בית הקברות לאו דמיה היא
וכמו כן עברה שנתה לז' חצי' דחוי
כמו מתו או נתפסו צעליה:

ורודעה. פירש רש"י ויפלו דמיה לקץ המוצח ממדרשו של יהודע ואין נראה לר"צ"ל דלא נאמר מדרש יהודע אלא בהפריש מעות לחטאתו או לשאמו ונשתייר מהם או אצדו והפריש אחרים ואחר כך נמאן דמה שנסתייר יפלו לנדבה אצל בני האי גוונא שלא נתכפרו עדיין צדיק אמרינן תימכר ויציא אחרת בדמיה והציא ר"י ראיא לדבריו דתנן בפרק ולד חטאת (תמורה דף כא:) ושאלדה אם משכיפרו כו' ואם עד שלא פקרו בעליה תרעה עד שתסמאכ ותמכר ויציא אחרת בדמיה והשתא בדמיה גמורה כמו אצדה דמודי ריש לקיש לאחר כפרה דמתה קמיני עד שלא כיפרו יציא בדמיה אחרת בעברה שנתה דלאו דחוי גמור הוא דאף לאחר שכיפרו בעליה אינה מתה לא כל שכן

שאלה נסתמזה קודם כפרה דיביא אחרת דדמיה. **קודם** חצות **הוא** אבוד הוא. פירוש וביי האי גוונא לא איירי שמואל דהא שנין כי קאמר שמואל באנדוין קאמר: **אל** רועה דרבי חיבי משבחת דהא. דליכא למימר טרונ שנאזדה צילל דאפדס לילה לאו שמה צבירה ושמואל באנדוין איירי דפרישטי:

כדלצי

ימינו והרי היא לחויה מהקריב לא אמר: והרי אבודה בשעת הפרשה.
יה לרבנן דפליגי עליה דרבי במס' תמורה (דף כד:) ואמרי דלרעיה
אל האבודה בשעת כפרה וגמלאה אחר שנתכפרו הבעלים הא נגמלאה
מיה לשופרות: ואילו בפסח. כי האי גוונא אבד בשעת הפרשה וגמלא
ר חלוט שנינו. אלמא פסח שהיה לפנינו בשעת כפרה ובלבד שהיה אבוד
לקמיה [ע"ג] מפרש. והוא הדין דמאי לתרוי שמואל כרבה קבירא ליה
[ע"ג] מפרש לה בלישנא אחרינא הכי: נמאל קודם חלוט. אפי' לר' זירא
ואו אבוד הוא. ואפי' הפריש אחר תחתיו קודם שנגמאל לאו (מיתה) אבוד
בליה וגמלאה (תחתיה) לאור הבוקר אפי' לר' לאו למיתה אולא
באבודין היכי משכחת לה דתיקום כל שבחטאת רועה דשמואל:
לחחרטות

יכול אף לפני הפסח כן. תמורת הפסח שנמצא לפני פסח (שני) מתהא קריבה שלמים: **תלמוד וומר הוא**. פסח הוא הפסח כשר קרב וזוין ומורתו קריבה. לאו תמורת ההוא דקרב קא ממעט אלא הכי קאמר יז תמורת פסח שאינה קריבה: **פשיטא**. דלא קריבה דהא הוקבעה וגדחה בפסח ואע"ג דלעיל

אמר מתני' הא קא משמע לן דליכא
תמורת פסח דלא קרבה קרא מיהא
לא אינטיך לנאשעין הכי: היג
אמר שמואל כל צחטות מהה
זור יוחנן אמר אין הפסח קרב שלמים
אור שנאמר אחר שחיטה אכל קודם
שחיטה לא. כל צחטות מהה חמש
חטאות מתות הלכה למשה מסיני
כונסן לכיפה וכן מתות ולד חטאת

מסורת הש"ס

(א) יומא דף סו. ממורה
כב, (ג) (לעיל [15:
מנחות דף פג: וזמא דף
טו, (ג) ממורה דף כב:
(מנחות פא, ד) ממורה
שס, (ב) זכרות טו,
(ו) שר"ל (ו) וסוקלס רועה
(ח) בזהמא רועה
חאס כיוולא עז בזהמא רועה
אבל אס ממחא לנ"ר שר"ל
(ט) (לעיל [15: ד) (ו) וסן
ממורו דף כ"ד, ד"ה
ולא וזכולין עד. ד"ה ובה"א
ובגדה דל: ד"ה אילמא
ויש מקום לעין בזהמא
מ"ק. ה"ה לנאחי
דל: ד"ה לעין וזכ"ל .
ד"ה והמחא) (ט) שר"ל,
ט שר"ל.

תורה אור השלם

1. ואמרתם זבח פסח
הוא לִי אֲשֶׁר פָּסַח על
בְּנֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל בְּמִצְרַיִם
בְּגוֹפּוֹ אֶת מִצְרַיִם וְאֶת
בְּתִינָהוּ הַצִּיל לְקֶדֶם הַעַם
וַיִּשְׁתַּחֲוּ: שְׂמוֹת יב כ
2. אִם כִּשְׁבֹּה הוּא מִקְרִיב
אֶת קֶרְבָּנוֹ וְהִקְרִיב אֹתוֹ
לִפְנֵי יְהוָה: וַיִּקְרָא ז י
3. וְאִם עֹז קֶרְבָּנוֹ
וְהִקְרִיבוֹ לִפְנֵי יְהוָה:
וַיִּקְרָא יב יב

הגהות הב"ח

(א) גמ' תיוצתא דרבה
תיוצתא:

מוסף רש"י

[illegible]

שנתנו קרב: ה"ו כי קאמר שמואל נאצור
משכחת לה כו' כי אמר שמואל כל שבט
אכיפרו בעליה לחודא שהיה על ידי איבי
משכחת זיה רועה אלף אכיפרו בעליה
כדלקמן וגבי פסח נמי אכיפרו בעלי קא
בעליי (י) נאמר רועה אס כינא צו בחטא
צו בחטא מתה אכל אס חטאת דמריה
חטאת שחטא עד שהפריש אחרת חטאת
אזולא דתנן המפריש חטאת כו' אין חט
קודם כפרה כיון דאמר רבנן לא מתה
קודם שמיטה אחר חטות: קרב שלמים. כ
בחטות קרב שלמים: שמואל כו' ספירא ל
קודם חטות שנינו ובפסח נמי
דאמר דקבעתיה חטות: קודם חטות. שהי
משני ליה: דאמר רבא. גבי חטאת א
אלא לרביה הוציל וליה לא שעת

וְכִדְחוּיִן לֹא אָמַר וּבִאֲבוּדֵי מִי
מִתָּה לֹאֹ אֲכֹלֶיהָ קָאֵי אֵלֶּה
וְאִמְתּוֹ צַעֲלִיָּה לֹא קָאֵי דִלָּה
וְדוּד קָא מַשְׁכַּחַת לִיה לִירוּעָה
בְּכֻלָּהּ וְהָא דְכָל פֶּסַח שְׂכִיפְרוּ
וְרוּעָה וְקֹרֵב שְׁלָמִים אִם כִּירוּאָה
וְגוֹן עֲבָדָה שְׂמֵחָה עֲשׂוּמֵת
וְהָא וּגְמָלָתָא קִרְבָּה הַקִּרְבָּה ע
מִשּׁוּם כִּיפְרוּ צַעֲלִיָּה
יֵאֵל לָהּ מוֹתֵת חֲטָאֹת וְרוּעָה
יִירָא דְלֹאֵר [ו:ט] קוֹדֵם חֲלוֹת ו
וְרוּעָה בְּחֲטָאֹת דְּקֹאֲמֵר שְׂמֵחָה
וְדוּד צִשְׁעַת הַפֶּרֶשָׁה רוּעָה וְלִקְוָה
עָה שְׁאִינָה רֹאִיָּה לוֹ לְהַקְרִיבָה
כִּי לִילָה וְהַפְרִישׁ אֲחֵרֵת מִתְּכַרְבָּה
צִבְרָה הָאֵל: אֵלֶּה רוּעָה וְתַכְרָב